

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w W. III Wydział Karny

z dnia 30 maja 2018 r.

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy uwzględnieniu treści art. 387 § 5 k.p.k., Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 marca 2017 r. w W. przy ul. (...) H. Z.

z niezamkniętego, zaparkowanego na miejscu parkingowym pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki H. (...) Lite

o nr (...): (...) oraz (...) wraz z kartą SIM o nr (...) zarejestrowaną w sieci O. o nr abonenckim 504 712 667, czym spowodował straty o wartości 1 500,00 złotych na szkodę M. K..

(dowód: wyjaśnienia H. Z. – k. 26-27, 110-111, 261-262, zeznania M. K. – k. 34-35, kserokopia dokumentacji dotyczącej telefonu – k. 38-51)

W dniu 07/08 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...) H. Z. włamał się do pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie przedniej szyby po stronie prawej, a następnie dokonał kradzieży portfela z błyszczącego materiału koloru brązowego o wartości 50,00 złotych z zawartością ukraińskiego prawa jazdy na nazwisko S., czym spowodował straty o łącznej wartości 500,00 złotych na szkodę firmy (...) oraz V. S..

(dowód: wyjaśnienia H. Z. – k. 26-27, 110-111, 261-262, zeznania E. Z. – k. 87-88, zeznania V. S. – k. 91-92, szkic – k. 90, notatka urzędowa – k. 96, 106)

W dniu 09 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...) H. Z. dokonał włamania do pojazdu marki N. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie szyby, a następnie kradzież telefonu komórkowego marki L. (...) o nr (...), czym spowodował straty w kwocie 1 100,00 złotych na szkodę D. O..

(dowód: wyjaśnienia H. Z. – k. 26-27, 110-111, 261-262, zeznania D. O. – k. 60-61, notatka urzędowa – k. 67, 71)

W dniu 14 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...) z niezamkniętego pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), H. Z. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tabletu marki A. w etui w kolorze czarnym wraz z kartą SIM, czym spowodował straty o wartości 1 000,00 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o.

(dowód: wyjaśnienia H. Z. – k. 26-27, 110-111, 261-262, zeznania D. P. – k. 1-2, zeznania M. G. (1) – k. 8-9, notatka urzędowa – k. 14, 177, 178, protokół zatrzymania H. Z. – k. 15, zeznania M. J. – k. 18-19)

W dniu 23 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...) H. Z. dokonał włamania do samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie szyby tylnej prawej, a następnie kradzieży aparatu fotograficznego na klisze marki E., czym spowodował straty o wartości 1 500,00 złotych na szkodę T. D..

(dowód: wyjaśnienia H. Z. – k. 26-27, 110-111, 261-262, zeznania T. D. – k. 73-74, szkic – k. 77, protokół oględzin rzeczy – k. 81-82, notatka – k. 151, protokół zatrzymania rzeczy wraz z płytą DVD – k. 172-175, protokół oględzin – k. 195-198)

H. Z. został zatrzymany w dniu 24 kwietnia 2017 r. o godzinie 19:30.

(dowód: protokół zatrzymania – k. 15, zeznania M. J. – k. 18-19)

H. Z. urodził się (...) Posiada wykształcenie podstawowe. Nie ma wyuczonego zawodu. Przed osadzeniem w areszcie śledczym utrzymywał się z prac dorywczych w branży budowlanej oraz ogrodniczej. Z tego tytułu osiągał dochód w wysokości około 2 000,00 złotych. Jest kawalerem. Na utrzymaniu posiada troje małoletnich dzieci. Nie był leczony psychiatrycznie. W przeszłości leczył się odwykowo w związku z uzależnieniem od heroiny. Jest osobą wielokrotnie karaną, m.in. za przestępstwa przeciwko mieniu. Obecnie przebywa w Areszcie Śledczym w W.-S., gdzie odbywa karę pozbawienia wolności.

(dowód: dane osobopoznawcze – k. 236-237, dane o karalności – k. 228-231, informacje o obliczeniu kary – k. 194)

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. VIII Wydział Karny z dnia 17 czerwca 2010 r., sygn. akt VIII K 975/08, H. Z. został prawomocnie skazany za dwa czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 08 i 09 października 2007 r. Karę orzeczoną tym wyrokiem H. Z. odbywał w okresie od 07 sierpnia 2012 r. do 28 maja 2014 r. oraz w okresie od 27 listopada 2014 r. do 05 sierpnia 2015 r.

(dowód: odpisy wyroków – k. 158, 159, obliczenie kary – k. 193, dane o karalności k. 228-231)

Biegli psychiatrzy nie rozpoznali u H. Z. upośledzenia umysłowego ani choroby psychicznej. Rozpoznali natomiast uzależnienie mieszane. Ten stan psychiczny tempore criminis nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów ani do pokierowania swoim postępowaniem. O ile tempore criminis H. Z. wprawił się w stan odurzenia lub nietrzeźwości, to był to stan bez podłoża patologicznego, którego skutki mógł przewidzieć na podstawie wiedzy ogólnej i własnych doświadczeń. Aktualny stan zdrowia pozwala na jego udział w czynnościach postępowania karnego (poczytalność nie budzi żadnych wątpliwości) oraz na samodzielną i rozsądną obronę.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna – k. 154-156)

W toku postępowania sądowego oskarżony **H. Z.** przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Jednocześnie podtrzymał wyjaśnienia złożone na etapie postępowania przygotowawczego (protokół rozprawy z dnia 23 maja 2018 r. – k. 261-262). Na etapie postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Jak wówczas wyjaśniał niedawno opuścił areszt śledczy i nie może przyzwyczać się do życia na wolności. Potrzebował pieniędzy na narkotyki oraz na utrzymanie konkubiny oraz dzieci. Wynagrodzenie, które otrzymywał z tytułu prac dorywczych było niewystarczające. Oskarżony przyznał, że ukradł tablet marki A.

z otwartego samochodu zaparkowanego na ul. (...). Przyznał się również do kradzieży aparatu fotograficznego z innego samochodu. Ponadto na początku kwietnia 2017 r. dokonał włamania do samochodu zaparkowanego przy ul. (...) w W.. W tej samej okolicy dokonał włamania do pojazdu dostawczego, z którego zabrał portfel. Na ul. (...)

z niezamkniętego samochodu zabrał telefon. Skradzione przedmioty oskarżony sprzedawał na bazarze R.. Oskarżony wyjaśnił, że prawdopodobnie wszystkich tych czynów dopuścił się będąc pod wpływem środków odurzających (protokół przesłuchania – k. 26-27, 110-111).

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na miano wiarygodnych, albowiem są one wewnętrznie spójne, logiczne, a nadto znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Należy zauważyć, iż wprawdzie oskarżony nie opisał dokładnego przebiegu każdego ze zdarzeń, które są przedmiotem stawianych mu zarzutów, jednakże zauważyć należy, iż oskarżony wskazał miejsca popełnienia zarzucanych mu czynów, przybliżone daty dokonania tych czynów oraz przedmioty, które zabrał w celu przywłaszczenia. W tym zakresie jego wyjaśnienia są zgodne z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, m.in. zeznaniami pokrzywdzonych.

W ocenie Sądu na miano wiarygodnych zasługują zeznania świadków przesłuchanych

w toku postępowania przygotowawczego: **D. P.** (k. 1-2), **M. K.** (k. 34-36), **T. D.** (k. 73-74), **E. Z.** (k. 87-88) oraz **V. S.** (k. 91-92). Osoby te nie były bezpośrednimi świadkami zdarzeń będących przedmiotem zarzutów stawianych oskarżonemu, jednakże świadkowi ci opisali szczegółowo okoliczności zaparkowania pojazdów oraz to w jakich okolicznościach dowiedzieli się

o kradzieży, a także poinformowali, jakie przedmioty zostały skradzione. W ocenie Sądu zeznania tych osób są logiczne, wewnętrznie spójne i korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego. Ponadto nie ujawniły się żadne okoliczności, które podważałyby wiarygodność tych świadków. Są to osoby obce dla oskarżonego. Z tych samych powodów Sąd uznał za wiarygodne także zeznania **M. G. (2)**, który był świadkiem kradzieży dokonanej z samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) na ulicy (...) w W. (k. 8-9) oraz zeznania świadka **M. J.**, który interweniował w związku z zatrzymaniem oskarżonego przez pracownika ochrony w sklepie (...) w związku z podejrzeniem kradzieży (k. 18).

W ocenie Sądu opinia sądowo – psychiatryczna sporządzone przez biegłych psychiatrów na etapie postępowania przygotowawczego jest prawidłowa. Została ona w wiarygodny i przejrzysty sposób przedstawiona oraz uzasadniona. Zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do podważania ustaleń i wniosków wynikających z tej opinii. Nie ujawniły się również żadne okoliczności, które podważałyby kompetencje biegłych lub ich bezstronność.

Nie budziły wątpliwości Sądu pozostałe dowody i dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy. Dowody te zgromadzone zostały prawidłowo, dokumenty zaś sporządzone przez osoby do tego uprawnione, stosownie do regulacji określających ich formę i treść, a tym samym Sąd uznał je za odzwierciedlające w sposób wierny okoliczności w nich opisane. Sąd nie znalazł podstaw, by dowodom tym odmówić wiarygodności. Strony postępowania również nie kwestionowały ich treści.

Analizując tak ustalony stan faktyczny, zgodnie z poczynioną oceną materiału dowodowego, Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił uznać oskarżonego za winnego wszystkich zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

H. Z. został oskarżony o to, że:

a) w dniu 14 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...) z niezamkniętego pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tabletu marki A. w etui w kolorze czarnym wraz z kartą SIM, czym spowodował straty o wartości 1 000,00 złotych na szkodę firmy (...) sp. z o.o., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. VIII Wydział Karny z dnia 17 czerwca 2010 r.

o sygn. akt VIII K 975/08, będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

b) w dniu 19 marca 2017 r. w W. przy ul. (...) z niezamkniętego, zaparkowanego na miejscu parkingowym pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki H. (...) Lite o nr (...): (...) oraz (...) wraz z kartą SIM o nr (...) pracującą w sieci O. o nr abonenckim 504 712 667, czym spowodował straty o wartości 1 500,00 złotych na szkodę M. K., przy czym czynu tego dopuścił w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. VIII Wydział Karny z dnia 17 czerwca 2010 r. o sygn. akt VIII K 975/08, będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., tj.

o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

c) w dniu 09 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...) dokonał włamania do pojazdu marki N. (...) o nr rej. (...) poprzez wybicie szyby, a następnie kradzież telefonu komórkowego marki L. (...) o nr (...), czym spowodował straty w kwocie 1 100,00 złotych na szkodę D. O., przy czym czynu tego dopuścił w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa

w W. VIII Wydział Karny z dnia 17 czerwca 2010 r. o sygn. akt VIII K 975/08, będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

d) w dniu 23 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...) dokonał włamania do samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) poprzez wybite szyby tylnej prawej,

a następnie kradzieży aparatu fotograficznego na klisze marki E. czym spowodował straty o wartości 1 500,00 złotych na szkodę T. D., przy czym czynu tego dopuścił w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa

w W. VIII Wydział Karny z dnia 17 czerwca 2010 r. o sygn. akt VIII K 975/08, będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.,

e) w dniu 07/08 kwietnia 2017 r. w W. przy ul. (...) dokonał włamania do pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) poprzez wybite przedniej szyby po stronie prawej, a następnie kradzieży portfela z błyszczącego materiału koloru brązowego o wartości 50 złotych z zawartością ukraińskiego prawa jazdy na nazwisko S., czym spowodował straty o łącznej wartości 500 złotych na szkodę firmy (...) oraz V. S., przy czym czynu tego dopuścił w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. VIII Wydział Karny z dnia 17 czerwca 2010 r. o sygn. akt VIII K 975/08, będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Przepis art. 279 § 1 k.k. stanowi natomiast kwalifikowaną postać kradzieży, w której znamieniem kwalifikującym jest sposób działania sprawcy, usuwającego przeszkodę służącą zabezpieczeniu mienia. Jest typem kwalifikowanym w ramach trzech odmian kradzieży opisanych w art. 278 k.k. W przywołanej regulacji zostały określone dwie czynności sprawcze. Pierwsza to przełamanie zabezpieczenia rzeczy ruchomej (usunięciu przeszkody materialnej) zamykającego dostęp do rzeczy innym osobom, a druga to zabór zabezpieczonej rzeczy ruchomej. Istotą włamania stanowi nie tyle fizyczne uszkodzenie lub zniszczenie przeszkody chroniącej dostępu do rzeczy, ale zachowanie, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą kradzież z włamaniem zachodzi wówczas, gdy sprawca zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 1980 r., VII KZP 48/79, OSNKW 1980, nr 8, poz. 65).

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać za udowodnione sprawstwo oskarżonego H. Z. co do wszystkich zarzucanych mu czynów. Oskarżony przyznał się do popełnienia tych czynów. Ponadto jego wyjaśnienia w tym zakresie korelują z zeznaniami świadków przesłuchanych w sprawie oraz z dowodami z dokumentów. Wyjaśnienia oskarżonego wraz z innymi dowodami tworzą logiczny, wewnętrznie spójny obraz wydarzeń będących przedmiotem zarzutów stawianych oskarżonemu. W zakresie czynu pierwszego i drugiego z aktu oskarżenia nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przestępstwa kradzieży, albowiem samochody, z których dokonał zaboru cudzych rzeczy w celu przywłaszczenia nie były zamknięte, ani w żaden inny sposób zabezpieczone. Oskarżony jedynie otworzył drzwi tych samochodów i zabrał rzeczy znajdujące się w ich wnętrzu. Oskarżony nie był zmuszony przełamywać jakichkolwiek zabezpieczeń, aby zabrać te przedmioty (tablet marki A. wraz z etui oraz telefon marki H.) Tym samym zachowanie oskarżonego w tym zakresie każdorazowo wypełniało znamiona art. 278 § 1 k.k.

Odnośnie pozostałych trzech czynów zarzucanych oskarżonemu wskazać należy, iż dopuścił się on w tym zakresie przestępstw kradzieży z włamaniem, albowiem w każdym z tych przypadków samochody były zamknięte, a oskarżony dostał się do ich wnętrza poprzez uprzednie wybite szyby. Następnie oskarżony dokonał zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy znajdujących się w tych pojazdach. Tym samym, w tym zakresie zachowanie oskarżonego każdorazowo wypełniało znamiona art. 279 § 1 k.k.

Dokonując prawnokaranej oceny zachowania oskarżonego Sąd miał na względzie,

iż czyny, których dopuścił się oskarżony zostały popełnione w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy (w przypadku przestępstwa kradzieży zwykłej) lub co najmniej 1 roku (w przypadku kradzieży z włamaniem) kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. VIII Wydział Karny z dnia 17 czerwca 2010 r., sygn. akt VIII K 975/08. Wyrokiem tym H. Z. został prawomocnie skazany za dwa czyny z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Stosownie do treści art. 64 § 1 k.k. jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zgodnie natomiast z treścią art. 64 § 2 k.k. jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Reasumując, przy uwzględnieniu treści art. 64 § 1 i 2 k.k., czyny zarzucane oskarżonemu H. Z. w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia należało zakwalifikować jako występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zaś czyny z punktów 3-5 aktu oskarżenia należało zakwalifikować jako występki z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, zaś przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10. Przy uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. górna granica zagrożenia wynosi 15 lat pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk. Według treści art. 53 § 1 k.k. sąd wymierza karę według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze

i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do treści przepisu § 2 art. 53 k.k. Sąd wymierzając karę uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się sprawcy po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Wina oskarżonego co do przypisanych mu czynów wyczerpującego odpowiednio znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. oraz z art. 279 § 1 k.k. nie budzi wątpliwości. Oskarżony ze względu na swój wiek, stopień dojrzałości oraz rozwoju umysłowego, jest osobą od której można wymagać zachowania się zgodnego z normami prawnymi. Nie zachodziła przy tym żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu albo winę oskarżonego. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje, aby nie można było wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem w tej konkretnej sytuacji. Jak wskazali biegli psychiatrzy o ile tempore criminis H. Z. wprawił się w stan odurzenia lub nietrzeźwości, to był to stan bez podłoża patologicznego, którego skutki mógł przewidzieć na podstawie wiedzy ogólnej i własnych doświadczeń. Jego zachowanie – mimo wcześniejszej karalności - wskazywało na zupełnie bezkrytyczne podejście do zasad porządku publicznego sankcjonowanych przepisami ustawy karnej. W momencie dokonania przypisanych czynów zabronionych miał niczym niezakłóconą możliwość podjęcia decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem. Nie zaszła także żadna z okoliczności wyłączająca winę czy bezprawność czynów.

Przypisane oskarżonemu czyny cechują się również wysokim stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaś motywacja jego działań nie może spotkać się z akceptacją czy zrozumieniem ze strony Sądu. Trudna sytuacja rodzinna czy finansowa nie może być w tym przypadku usprawiedliwieniem dokonywania czynów przez oskarżonego. Także problemy adaptacyjne po opuszczeniu jednostki penitencjarnej nie mogą usprawiedliwiać nagannego zachowania oskarżonego.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu oraz działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a więc z motywacji zasługującej na potępienie. Okolicznością łagodzącą jest natomiast przyznanie się oskarżonego do winy.

Sąd nie miał również wątpliwości, że uznane za zawinione zachowania oskarżonego, polegające w tym przypadku na kradzieży oraz kradzieży z włamaniem nastąpiły w warunkach dwóch czynów ciągłych. Zgodnie z przepisem art. 91 § 1 k.k. ciągiem przestępstw jest sytuacja, gdy sprawca popełni z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich. Sprawcy dopuszczającemu się tak zdefiniowanej wielości przestępstw sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Czyny zarzucone oskarżonemu w punktach 1 i 2 części wstępnej wyroku zostały popełnione w dniach: 19 marca i 14 kwietnia 2017 r., zaś czynu wskazane w punktach od 3 do 5 części wstępnej wyroku zostały popełnione odpowiednio w dniach 07/08 kwietnia, 09 kwietnia oraz 23 kwietnia 2017 r.tj. w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności. W przypadku przestępstwa kradzieży było to wykorzystanie faktu, iż samochody były niezamknięte, zaś w przypadku przestępstwa kradzieży z włamaniem oskarżony każdorazowo wybijał szybę w samochodzie, aby następnie dokonać zaboru w celu przywłaszczenia przedmiotów znajdujących się wewnątrz tych pojazdów.

W doktrynie przyjmuje się, że wykorzystanie takiej samej sposobności przy popełnieniu każdego z przestępstw składających się na ciąg oznacza zawężenie zakresu składających się na ciąg przestępstw w odniesieniu do wymogu tożsamości podstawy wymiaru kary i zachodzi np.

w razie wykorzystywania przez sprawcę tej samej powtarzającej się sytuacji czy okazji do popełnienia przestępstwa. Chociaż o tej samej sposobności istotnie przesadzają elementy obiektywne (związane z czasem, miejscem, sytuacją, cechami pokrzywdzonego), o tyle jej wykorzystywanie niesie już ze sobą pewien ładunek psychicznego nastawienia sprawcy (vide M. M. (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, (...) Prawnej Lex, 2017, teza 8).

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd uznał oskarżonego H. Z. za winnego czynów zarzucanych w punkcie 1. i 2. części wstępnej wyroku wypełniających każdorazowo dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów za każdy z tych czynów skazał go, zaś przyjmując, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynów zarzucanych w punktach 3-5 części wstępnej wyroku wypełniających każdorazowo dyspozycję art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie tych przepisów za każdy z tych czynów skazał go, zaś przyjmując, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. Sąd połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone 1 roku i 2 lat pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu H. Z. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Należy zauważyć, że oskarżonemu została wymierzona kara pozbawienia wolności zgodnie treścią złożonego przez niego wniosku w trybie art. 387 § 1 k.p.k. Wnioskowi temu nie sprzeciwił się obecny na rozprawie Prokurator oraz pokrzywdzeni prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. Przed uwzględnieniem tego wniosku przez Sąd, oskarżony został pouczone o treści art. 447 § 5 k.p.k.

W ocenie Sądu kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również uwzględnia fakt, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów w warunkach określonych

w art. 64 § 1 oraz § 2 k.k. Oskarżony swoim postępowaniem pokazał, że nie szanuje obowiązującego porządku prawnego. Regularnie wraca do przestępczej działalności, a wcześniej wymierzone wobec niego kary pozbawienia wolności nie wypełniają swoich celów. Ustawowo deklarowanym celem wykonywania kary pozbawienia wolności jest wzbudzenie w skazanym woli współdziałania w kształtowaniu jego społecznie pożądanym postaw, w szczególności poczucia odpowiedzialności oraz potrzeby przestrzegania porządku prawnego i tym samym powstrzymania się od powrotu do przestępstwa (art. 67 § 1 k.k.w.). Oskarżony H. Z. był już wielokrotnie karany. Postawa i zachowanie oskarżonego, w szczególności powrót do przestępstwa pozwalają stwierdzić, iż kary stosowane dotychczas nie są wystarczające dla osiągnięcia ustawowych celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakimi powinna owa kara skutkować. Sąd doszedł do przekonania, że wykonanie kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy wykształci

w oskarżonym społecznie pożądanym postawy i sprawi, że w przyszłości nie będzie dopuszczał się popełnienia kolejnych czynów zabronionych. Izolowanie oskarżonego od społeczeństwa jest

w ocenie Sądu celowe i współmierne do czynów, które popełnił w ustalonych przez Sąd okolicznościach.

W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności pozwoli na uzyskanie właściwego oddziaływania wychowawczego i zapobiegawczego w stosunku oskarżonego, zwłaszcza wpłynie na jego aspołeczną postawę. Analiza dotychczasowego zachowania oskarżonego niezbicie dowodzi tego, że tylko wymierzenie bezwzględnej kary w wymiarze orzeczonym będzie stanowiło dolegliwość, która nie będzie mieć charakteru represji, ale wypełni funkcję prewencyjną.

W punkcie V wyroku – na podstawie art. 46 § 1 k.k. – Sąd nałożył na oskarżonego H. Z. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

1. (...) sp. z o.o. kwoty 1 000,00 złotych,
2. M. K. kwoty 1 500,00 złotych,
3. D. O. kwoty 1 100,00 złotych,
4. T. D. kwoty 1 500,00 złotych,
5. J. W. kwoty 450,00 złotych,
6. V. S. kwoty 50,00 złotych.

Żadnego ze skradzionych przedmiotów nie udało się odzyskać w toku postępowania przygotowawczego. Jak wyjaśnił sam oskarżony wszystkie te przedmioty sprzedał niezwłocznie po dokonaniu przestępstwa. W realiach niniejszej sprawy został spełniony warunek orzeczenia tego środka, którym była powstała w następstwie popełnienia przestępstwa szkoda wynikająca

z utraty rzeczy wymienionych w uzasadnieniu. Jak wskazuje się bowiem w piśmiennictwie niezależnie od tego, w jakim charakterze orzeka się obowiązek naprawienia szkody, materialną podstawą takiego orzeczenia musi być zawsze istnienie szkody w chwili orzekania (I. G., M.A. W., W. problemy instytucji naprawienia szkody w prawie karnym, CzPKiNP 2002, nr 2, s. 169 i n.). Należy zauważyć, iż w toku postępowania nie była kwestionowana wartość

skradzionych przedmiotów. Podstawę orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w konkretnej wysokości stanowi rzeczywista wartość skradzionych przedmiotów, a nie kwota, za jaką oskarżony sprzedał daną rzecz już po dokonaniu czynu zabronionego.

Wysokość wynagrodzenia obrońcy z urzędu z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu H. Z. – przy uwzględnieniu daty skierowania aktu oskarżenia do Sądu – została ustalona na podstawie przepisów rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1801). Zgodnie

z treścią § 17 ust. 2 pkt 3 opłata maksymalna za obronę z urzędu w postępowaniu zwyczajnym przed sądem rejonowym wynosi 420,00 złotych.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego

z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

W ocenie Sądu aktualna sytuacja życiowa, w jakiej znajduje się oskarżony nie pozwala na uiszczenie przez niego kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obrońcy oskarżonego.